

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu pôvodne **Ing. A., v konkurze**, bytom Ž., *zastúpeného JUDr. Tiborom Nagyom, so sídlom v Nových Zámkoch, Kukučínova 8, t. č. konkurzný správca: Mgr. Ing. M., so sídlom v N.*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky** so sídlom Lazovná ulica č. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/5762-33969/2010/990013-r zo dňa 17. marca 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/68/2010-89 zo dňa 25. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/68/2010-89 zo dňa 25. januára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/224/5762-33969/2010/990013-r zo dňa 17. marca 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/57352/09/De zo dňa 15.10.2009. Týmto

rozhodnutím Daňový úrad Nové Zámky (ďalej len „správca dane“) v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 z. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov účinného od 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon o správe daní“) čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru na dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2000 č. 631/230/15268/09/De zo dňa 01.04.2009 tak, že znížil rozdiel dane z príjmov fyzických osôb po vykonanej opakovanej daňovej kontrole na dani z príjmov fyzických osôb o sumu 25,09 eura (756 Sk), t. j. z pôvodnej sumy nedoplatku 7.440,54 eura (224.154 Sk) na sumu 7.415,45 eura (223.398 Sk).

Krajský súd v Nitre posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 7 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj postupu dospel k záveru, že daňové orgány sa dôsledne riadili právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 28S/6/2006-98 zo dňa 03. mája 2007, dostatočne zistili skutkový stav a dôsledne sa vysporiadali s námietkou žalobcu. Žalovaný vec posúdil po právnej stránke správne v súlade so zákonom, keď konštatoval, že v danom prípade daňový subjekt (žalobca) nepriznal všetky príjmy dosiahnuté podľa § 7 ods. 1 z. č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov a tým, že nepredložil ku kontrole skladovú evidenciu, knihu pohľadávok a záväzkov za rok 2000, knihu elektronickej registračnej pokladnice, evidenciu o prevádzke nákladného motorového vozidla a tiež si nesplnil dôkaznú povinnosť v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní a preto príjem z odpredaja poľnohospodárskych produktov uvedených na vystavených dodacích listoch je v zmysle § 3 ods. 1 písm. b/ z. č. 366/1999 Z. z. zdaniteľným príjmom. Krajský súd konštatoval, že správne orgány postupovali správne, keď žalobcovi vyrubili rozdiel na dani z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 2000 v sume 7.415,45 eura. Rozdiel dane vznikol v dôsledku úpravy základu dane z podnikania a inej samostatnej zárobkovej činnosti, t. j. zvýšením základu podľa výsledkov opakovanej daňovej kontroly.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že žalobca sa žalobou domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/224/5762-33969/2010/990013-r zo dňa 17.3.2010 ako aj rozhodnutia správcu dane č. 631/230/57352/09/De zo dňa 15.10.2009,

nakoľko v uvedených rozhodnutiach videl porušenie povinnosti pri aplikácii z. č. 366/1999 Z. z. a z. č. 511/1992 Z. z. a poukázal na to, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 7 ods. 1 a 3 a § 23 ods. 1 a 2 z. č. 366/1999 Z. z. ako aj na ust. § 9 z. č. 563/1991 Zb. o účtovníctve, keďže v roku 2000 viedli samostatne hospodáriaci roľníci účtovníctvo podľa Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 65/396/1994.

Žalobca namietal, že správca dane napriek tomu, že v predmetnej veci vykonal dokazovanie, ani on ani žalovaný nevzali do úvahy skutočnosti uvedené v odvolaní, a preto sa žalobca pridrižiava dôvodov, ktoré uviedol v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu ako aj v žalobe. Podľa názoru žalobcu krajský súd nedostatočne preskúmal zákonnosť postupu a právnych záverov daňových orgánov pri ukladaní povinnosti podľa z. č. 366/1999 Z. z., keď v odôvodnení rozsudku len cituje a opakuje odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, a neuvádza žiadne nové skutočnosti a právne závery, ktoré by potvrdili jeho rozhodnutie o veci samej.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 17.04.2011 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa pridrižiava svojho písomne podaného vyjadrenia k žalobe zo dňa 15.07.2010, pretože odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa žalovaný už podrobne vyjadril a preto navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/224/5762-33969/2010/990013-r zo dňa 17. marca 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/57352/09/De zo dňa 15.10.2009, ktorým správca dane v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 z. č. 511/1992 Zb. o správe daní

a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zákon o správe daní) čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru na dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2000 č. 631/230/15268/09/De zo dňa 01.04.2009 tak, že znížil rozdiel dane z príjmov fyzických osôb po vykonanej opakovanej daňovej kontrole na dani z príjmov fyzických osôb o sumu 25,09 eura (756 Sk), t. j. z pôvodnej sumy nedoplatku 7.440,54 eura (224.154 Sk) na sumu 7.415,45 eura (223.398 Sk).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona o správe daní zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní) podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní) podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 7 ods. 1 z. č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len zákon o daniach z príjmov) príjmami z podnikania sú

a/ príjmy z poľnohospodárskej výroby, lesného a vodného hospodárstva,

b/ príjmy zo živnosti,

c/ príjmy z podnikania vykonávaného na základe iného ako živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov,

d/ podiely spoločníkov verejnej spoločnosti a komplementárov komanditnej spoločnosti na zisku podľa odsekov 5 a 6.

Podľa 23 ods. 1 zákona o daniach z príjmov, základom dane je rozdiel medzi príjmami s výnimkou príjmov, ktoré nie sú predmetom dane, príjmov oslobodených od dane a daňovými výdavkami (§ 24), a to pri rešpektovaní ich vecnej a časovej súvislosti v danom zdaňovacom období. Ak daňové výdavky presahujú príjmy, rozdiel je daňovou stratou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu z ktorej vypracoval protokol č. 631/320/37256/05/Cá, Kn, Žá, Pý zo dňa 8. júna 2005. Z tohto protokolu vyplýva, že účelom opakovanej daňovej kontroly bolo dodržiavanie ustanovení zákona č. 563/1991 Zb. o účtovníctve v znení neskorších predpisov a platnej účtovnej osnovy a postupov účtovania pre fyzické osoby, ktoré vykonávajú podnikateľskú alebo inú zárobkovú činnosť, pokiaľ preukazujú na daňové účely výdavky vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov podľa Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 65/396/1994 v znení neskorších predpisov zo dňa 18.08.1994 a daň z príjmov fyzických osôb podľa zákona č. 366/1999 Zb. za zdaňovacie obdobie roka 2000. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že predmetný protokol bol žalobcovi doručený dňa 16.03.2009 a termín na prerokovanie protokolu bol určený na deň 27.03.2009. Žalobca bol súčasne poučený o možnosti zvolenia si zástupcu na prerokovanie protokolu ako aj o skutočnosti, že pokiaľ sa žalobca, alebo ním zvolený zástupca na prerokovaní protokolu nezúčastnia, bude sa v zmysle § 15 ods. 12 zákona o správe daní tento deň považovaný za deň prerokovania protokolu. Žalobca sa prerokovania protokolu bez ospravedlnenia nezúčastnil a ani si nezvolil zástupcu na jeho prerokovanie. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že správca dane pri preverovaní dodávok poľnohospodárskych plodín pre odberateľa „Sokolce“ v súčinnosti s Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Slovenskej republiky v Dunajskej Strede zistil, že držiteľom motorových vozidiel evidenčnými číslami D. a D. bolo v roku 2000 Poľnohospodárske družstvo Kútniky, a preto vypočul ako svedka vedúceho dopravného strediska P.. Tomuto svedkovi boli predložené dodacie listy na suchú kukuricu vystavené žalobcom pre odberateľa „Sokolce“ ktoré boli prepravené vyššie označenými vozidlami. Svedok uviedol, že nemá vedomosť o tom, kto objednal predmetnú prepravu a toto z predložených dodacích listov nie je možné identifikovať. Súčasne uviedol, že Poľnohospodárske družstvo Kútniky od žalobcu kukuricu nekúpilo. Pri výsluchu tohto svedka bol prítomný aj žalobca.

Ďalší svedok L., v roku 2000 vlastník vozidla s evidenčným číslom DS 529 AS po predložení dodacích listov vystavených žalobcom potvrdil prepravu podľa predložených dodacích listov, ktorú vykonal na základe ústnej objednávky J. zo spoločnosti JBBA, s. r. o., so sídlom v Dunajskej Strede a prepravu uskutočnil z Jatova od žalobcu do Poľnohospodárskeho družstva Sokolce. Prepravu fakturoval následne spoločnosti JBBA, s. r. o., a to faktúrou č. 17/2000 zo dňa 07.12.2000, pričom úhrada mu bola vyplatená v hotovosti.

Správca dane následne požiadal Daňový úrad Dunajská Streda o prešetrenie dodávateľa predmetnej kukurice u spoločnosti JBBA, s. r. o., Daňový úrad Dunajská Streda na základe vykonaného šetrenia oznámil, že spoločnosť JBBA, s. r. o., v rozhodnom období kukuricu od žalobcu nenakupovala. Konateľ tejto spoločnosti Ing. J. uviedol, že v roku 2000 neobchodoval so žalobcom, žalobcu nepozná a nikdy s ním neuzatvoril žiadnu obchodnú transakciu. Kukuricu nakupoval od dodávateľov N. z V. a od spoločnosti BIOFEED, v. o. s..

Ďalej mal najvyšší súd z pripojeného administratívneho spisu za preukázané, že žalobca v rozhodnom období vykonal drobný predaj obilia pre občanov G., M. a M., avšak príjem v daňovom priznaní nezaznamenal. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že denné tržby z elektronickej registračnej pokladne (ďalej len „ERP“) za predaj obilia v mesiaci február, marec, apríl, máj, jún, júl, august, september, október, november a december 2000 neboli vykázané v denných uzávierkach vyhotovených ERP. Na tieto tržby neboli vystavené odberateľské faktúry ani príjmové pokladničné doklady. Žalobca na vysvetlenie ako prebiehal drobný predaj poľnohospodárskych produktov odberateľom uviedol, že tento uskutočňoval skladník J., tak, že vypísal dodací list na dodávku obilia, cena bola zaplatená do ERP a následne bol tovar vydaný. Svedok J. spôsob predaja potvrdil a uviedol, že za utržené peniaze nakupoval minerálnu vodu pre zamestnancov.

Najvyšší súd sa súčasne oboznámil so svedeckou výpoveďou svedka Ing. M., konateľa spoločnosti Agroconsulting, s.r.o., ktorý pre žalobcu na základe zmluvného vzťahu vykonával poradenskú činnosť, z ktorej vyplýva, že jediným dokladom, v ktorom boli zaznamenané príjmy poľnohospodárskych produktov z polí na sklad bol denník váženia, ktorý viedol skladník žalobcu J.. Taktiež výdaj sa zaznamenával do denníka na príkaz žalobcu, resp. s jeho súhlasom, pričom sa nerozlišoval tovar vypestovaný právnickou a fyzickou osobou. Všetky poľnohospodárske produkty boli uskladňované spoločne.

Z pripojeného administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že žalobca nepredložil ku kontrole skladovú evidenciu, knihu pohľadávok a záväzkov za rok 2000, ani knihu ERP.

V rámci odvolacieho konania správca dane doplnil dokazovanie výsluchom osôb uvedených na dodacích listoch, ktoré osoby uviedli, že za tovar uvedených na dodacích

listoch zaplatili v hotovosti v pokladni v kancelárii u pani Š.. Tieto úhrady v hotovosti mali byť evidované ERP a mali byť zaúčtované ako príjem ovplyvňujúci základ dane.

Najvyšší súd z takto ustáleného skutkového stavu mal za preukázané, že žalobca si v predmetnej veci nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní, čím neuniesol dôkazné bremeno.

Najvyšší súd poukazuje na to, že daňové konanie sa riadi určitými zásadami a princípmi, v ktorých sú premietnuté ústavné princípy zakotvené v Ústave Slovenskej republiky a ktoré musia orgány daňovej správy rešpektovať v záujme dosiahnutia účelu zákona a vydania zákonného rozhodnutia.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane ako aj žalovaný sa danými zásadami riadili a v konaní postupovali v záujme úplného a jasného zistenia skutkového stavu. Jednou zo zásad, ktorá umožňuje kontrolovanému daňovému subjektu aktívne v daňovom konaní vystupovať je zásada aktívnej súčinnosti správcu dane s daňovými subjektmi, ktorá mu priznáva určité procesné práva, ale i povinnosti. Daňový subjekt má právo nazeráť do spisov, má právo podávať návrhy, opravné prostriedky a o. i. má taktiež právo navrhovať dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. S uvedeným korešponduje povinnosť daňového subjektu byť aktívny v konaní, a to najmä pri zisťovaní podkladov pre vydanie rozhodnutia. V daňovom konaní platí, že dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt, ktorý preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom a správca dane je zodpovedný za úplnosť a zákonnosť vykonaných dôkazov.

Z uvedeného mal najvyšší súd taktiež za preukázané, že žalobca v daňovom priznaní za kontrolované obdobie roku 2000 nepriznal všetky príjmy dosiahnuté v zmysle § 7 zákona o daniach z príjmov a preto aj podľa názoru najvyššieho súdu postupoval správca dane ako aj žalovaný v súlade s platnými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 a 2 zákona o správe daní), keď žalobcovi vyrubili rozdiel na dani z príjmov v sume 7,4125,45 eura.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Pokiaľ ide o oznámenie žalobcu, že uznesením Okresného súdu v Nitre sp. zn. 31K2/2011 zo dňa 06. mája 2011 bolo voči nemu začaté konkurzné konanie, najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa vyhlásením konkurzu daňové konanie neprerušuje. Toto ustanovenie sa uplatní i pri súdnom prieskume rozhodnutí vydaných v daňovom konaní.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová